

Sygn. akt *XVII AmE 130/14*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 maja 2016 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w składzie:

Przewodniczący:	<i>SSO Dariusz Dąbrowski</i>
Protokolant:	Sekretarz sądowy Wioleta Żochowska

po rozpoznaniu w dniu 9 maja 2016 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa **D. D.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki

z dnia 9 września 2014 roku Nr (...)

orzeka:

1. oddala odwołanie,
2. zasądza od powoda D. D. na rzecz pozwanego Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. XVII AmE 130/14

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (dalej pozwany) w dniu 9 września 2014 roku, wydał decyzję w której na podstawie art. 56 ust.2 pkt 1 w związku z art. 56 ust. 1 pkt 12 oraz art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2012 r. poz. 1059 ze zm.) oraz art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r., poz. 267 z późn. zm.) po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej orzekł, że:

1. przedsiębiorca – D. D. prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą D. D. Firma Handlowo-Usługowa z siedzibą w miejscowości M. naruszył warunek 2.2.1. koncesji na obrót paliwami ciekłymi udzielanej mu decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 27 lutego 2008 r. nr (...) w ten sposób, że na stacji paliw zlokalizowanej w miejscowości(...)wprowadził do obrotu olej napędowy nie spełniający wymagań Rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 9 grudnia 2008 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych (Dz. U. 2008 r. nr 221, poz. 1441z późn. zm).

2. za działanie opisane w punkcie 1 – wymierzył przedsiębiorcy D. D. prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą D. D. Firma Handlowo-Usługowa z siedzibą w miejscowości M. karę pieniężną w wysokości 9 600.00 zł (słownie: dziewięć tysięcy sześćset złotych) tj. (...) przychodu uzyskanego przez ww. przedsiębiorcę z działalności objętej obowiązkiem posiadania koncesji osiągniętego w roku 2013.

Odwołaniem złożonym w dniu 26 września 2014 roku powódka – D. D. zaskarżyła decyzję w części, co do pkt 2 zarzucając zaskarżonemu rozstrzygnięciu niewspółmierność nałożonej kary pieniężnej w kwocie 9 600 zł i wniosła o zmianę decyzji w zakresie pkt 2 i nałożenie kary pieniężnej w wysokości 1000 zł.

Pozwany wniósł o oddalenie odwołania oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania w tym o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Przedsiębiorca – D. D. prowadzi działalności gospodarczą w zakresie obrotu paliwami ciekłymi na podstawie koncesji udzielonej decyzją Prezesa Regulacji Energetyki z dnia 27 lutego 2008 r. nr (...)

(dowód: koncesja przedsiębiorcy k.32-34, akt adm.)

Warunek 2.2.1 koncesji zawiera postanowienie, że : „ Koncesjonariuszowi nie wolno czynić przedmiotem obrotu paliw ciekłych, których parametry jakościowe są niezgodne z parametrami wynikającymi z zawartych umów i z norm określonych prawem. W szczególności jest on zobowiązany posiadać ważny dokument określający parametry fizyko-chemiczne paliwa będącego przedmiotem obrotu i wydać na jego podstawie na żądanie odbiorcy oświadczenie we własnym imieniu o zgodności parametrów jakości dostarczonego paliwa z parametrami wynikającymi z norm określonych prawem lub z zawartej z tym odbiorcom umowy”.

(dowód: koncesja przedsiębiorcy k. 32 verte akt adm.)

W trakcie kontroli przeprowadzonej w dniu 18 kwietnia 2013 roku nr (...) i 29 kwietnia 2013 r. nr (...) na stacji paliw zlokalizowanej w miejscowości (...) w dniu 18 kwietnia 2013 r. pobrano do badań laboratoryjnych próbkę podstawową oleju napędowego, którą przekazano do (...) w S. i próbkę kontrolną, którą w dniu 17 maja 2013 r. przekazano do Laboratorium Instytutu Nafty i Gazu w K..

(dowód: protokół kontroli k. 10-13 akt administracyjnych)

Badania laboratoryjne przeprowadzone przez akredytowane laboratoria, których wyniki zostały udokumentowane, wykazały, że olej napędowy nie spełnia wymagań jakościowych określonych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 9 grudnia 2008 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych. (Dz. U. 2008 r. nr 221, poz. 1441z późn. zm.) w zakresie odporności na utlenowanie – w przypadku próbki podstawowej wynik badania to 17 h przy dopuszczalnej tolerancji 17,5 przy wymaganiach jakościowych określonych w Rozporządzeniu 20 h natomiast w odniesieniu do próbki kontrolnej wynik badania to 13.5 h przy tolerancji 17,5 przy wymaganiach jakościowych 20 h.

(dowód: wynika badania próbki podstawowej k. 14 akt adm., wynik badania próbki kontrolnej k. 19 akt adm.).

W dniu 18 czerwca 2014 roku Prezes URE wszczął postępowanie z urzędu w sprawie o wymierzenie kary pieniężnej za naruszenie warunków koncesji.

(dowód: zawiadomienie k. 1 akt administracyjnych)

Pismem z 24 marca 2014r. D. D. podniosła, że stację paliw zaopatruje w olej napędowy od stałych dostawców od których otrzymuje świadectwo jego jakości.

(dowód: pismo przedsiębiorcy k. 36 akt adm.)

D. D. osiągnęła przychód z działalności koncesjonowanej w roku 2013 w wysokości (...), w tym dochód w wysokości (...) zł .

(dowód: oświadczenie przedsiębiorcy k. 37 akt adm., zeznanie podatkowe k.48 akt adm.,)

W dniu 29 lipca 2014 roku Prezes URE w oparciu o art. 10 § 1 k.p.a. powiadomił powódkę o zakończeniu postępowania dowodowego w sprawie i możliwości zapoznania się z zebrany materiał dowodowy i prawie do złożenia dodatkowych uwag i wyjaśnień - z prawa tego powódka skorzystała wnosząc jednocześnie o odstąpienie wymierzenia kary.

(dowód zawiadomienie k. 113 akt adm., oświadczenie o zapoznaniu się z materiałem dowodowym k. 117 akt adm.)

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie dokumentacji znajdującej się w aktach sprawy oraz w aktach przesłanych przez organ regulacyjny.

Rzetelność dokumentacji i istnienie wskazanych okoliczności nie było kwestionowane przez żadną ze stron. Materiał dowodowy należy uznać za przekonujący oraz w pełni wiarygodny.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do treści art. 56 ust 1 pkt 12 ustawy - Prawo energetyczne karze pieniężnej podlega ten, kto nie przestrzega obowiązków wynikających z koncesji.

Należy zaznaczyć, że naruszenie jednego z warunków koncesji jest wystarczającą przesłanką do zastosowania przepisów z art. 56 ust. 1 i 2 Prawa energetycznego i wymierzenia na tej podstawie kary pieniężnej przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki.

Powołane wyżej przepisy przesądzają, w ocenie Sądu, że Prezes URE jest zobligowany, a nie uprawniony, do nałożenia na przedsiębiorcę kary pieniężnej, gdy stwierdzi, że zaistniały okoliczności podlegające karze. Natomiast kara przewidziana w tym przepisie jest karą obligatoryjną.

Słusznie zatem, zdaniem Sądu, Prezes URE uznał, że w przedmiotowej sprawie zachodzą podstawy do nałożenia na powoda kary pieniężnej na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy - Prawo energetyczne.

Należało bowiem zważyć, że powódka akceptując warunki udzielonej mu koncesji, zaakceptowała również warunek określony w punkcie 2.2.1. zgodnie z którym koncesjonariuszowi nie wolno czynić przedmiotem obrotu paliw ciekłych określonych w niniejszej koncesji, których parametry jakościowe są niegodne z parametrami wynikającymi z zawartych umów lub z norm określonych obowiązującymi przepisami.

Przechodząc do oceny podniesionych w odwołaniu zarzutów, należy stwierdzić, że odnoszą się one tylko i wyłącznie do wysokości nałożonej kary pieniężnej.

W związku z powyższym rozważyć należało, czy jej wysokość została prawidłowo ustalona przez Prezesa URE.

Na podstawie zebranego materiału dowodowego Sąd nie dopatrył się jakichkolwiek okoliczności uzasadniających zmianę przedmiotowej decyzji w zakresie nałożonej na powódkę kary pieniężnej. Sąd uznał bowiem, że wobec stwierdzenia nieprzestrzegania przez powódkę obowiązków wynikających z koncesji, ustalenie kary pieniężnej na poziomie (...)% przychodu z działalności koncesjonowanej osiągniętego przez przedsiębiorcę w 2013 roku nie jest karą wygórowaną. Należy w tym miejscu zaznaczyć, że Prezes URE mógł, stosownie do treści art. 56 ust. 3 ustawy Prawo energetyczne, wymierzyć powodowi karę pieniężną w wysokości do 15 % przychodu ukaranego przedsiębiorcy. Przepisy art. 56 ust. 1 i 2 ustawy Prawa energetycznego stanowią

samodzielną podstawę do wymierzenia kary pieniężnej i nie przewidują konieczności wykazania zawinionego działania koncesjonariusza. Co do zasady jest to odpowiedzialność obiektywna, która wynika z faktu samego naruszenia norm Prawa energetycznego. Przy ustalaniu wysokości kary pozwany stosownie do treści art. 56 ust 6 Prawa energetycznego prawidłowo uwzględnił stopień szkodliwości popełnionego czynu – którego nie można było uznać za znikomy i możliwości finansowe powoda a przede wszystkim charakter przewencyjno – wychowawczy kary.

Obowiązek, którego przedsiębiorca nie dopełnił służy realizacji celów prawodawcy z zakresu bezpieczeństwa oraz interesu użytkowników tj. prawidłowego użytkowanie silników zamontowanych w pojazdach bowiem paliwo o takiej jakości jest zmętnione i może prowadzić do powstania w zbiorniku i systemie zasilania osadów żywicznych prowadzących do awarii.

Sąd w niniejszym postępowaniu kierując się zasadą podwyższonej ochrony sądowej karanego przedsiębiorcy, rozważył również możliwość zastosowania art. 56 ust. 6a ustawy Prawo energetyczne uprawniającego pozwanego do odstąpienia od wymierzenia kary, o ile wystąpią przesłanki w tym przepisie określone tj. zaprzestanie naruszania prawa lub zrealizowanie obowiązku oraz znikomy stopień szkodliwości czynu. Instytucja odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej, o której mowa w art. 56 ust. 6a Prawo energetyczne wprowadzona została na podstawie ustawy z dnia 8 stycznia 2010r o zmianie ustawy – Prawo energetyczne oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 21, poz. 104), która weszła w życie z dniem 11 marca 2010r.

Sąd uznaje za trafną ocenę Prezesa o nieznikomej szkodliwości dokonanego przez powódkę naruszenia z uwagi na negatywny wpływ odporności na utlenowanie w paliwie na środowisko naturalne i stan pojazdów a także z uwagi na wielkość dokonanego przekroczenia ale także uwzględniono iż przedsiębiorca był już karany za naruszenie warunków posiadanej koncesji.

Ponadto powódka nie wykazała, że podjęła działania, w celu zaprzestania naruszenia obowiązku o charakterze ciągłym, mające wyeliminować wprowadzanie do obrotu paliwa nie odpowiadającego obowiązującym normom. Powódka nie wykazała również, że wystąpiły obiektywne okoliczności z uwagi na podjęte przez niego działania o charakterze przewencyjno – ostrożnościowym, które uniemożliwiłyby przypisanie odpowiedzialności za naruszenie przepisów ustawy. Posiadanie świadectwa jakości zakupionego paliwa, nie wyłącza a limine odpowiedzialności własnej zobowiązanego z koncesji. Natomiast zachowanie powoda przez wprowadzenie do obrotu paliwa niezgodnego z parametrami godziło bezpośrednio w dobra chronione, ponieważ przekroczony parametr ma wpływ na pracę silnika pojazdów.

Podkreślenia wymaga, że kara pieniężna, o której mowa, ma pełnić funkcję prewencji szczególnej i ogólnej, a więc być zarówno realną, odczuwalną dolegliwością dla ukaranego podmiotu, będącą reakcją na naruszenie przepisów, ale także wyraźnym ostrzeżeniem na przyszłość, zapobiegającym powtarzaniu nagannych zachowań.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, że ustalone w postępowaniu administracyjnym okoliczności dotyczące stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości czynu powoda, jego dotychczasowe zachowanie i możliwości finansowe a w szczególności fakt naruszenia warunku koncesji w pełni uzasadniają nałożenie na powoda kary pieniężnej w wysokości ustalonej przez Prezesa URE.

Z tych względów Sąd Okręgowy Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów, nie znajdując podstaw do uwzględnienia odwołania, oddalił je na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 Prawo energetyczne w zw z art. 479⁵³ § 1 k.p.c.

O kosztach postępowania orzeczono w oparciu o art. 108 § 1 k.p.c., obciążając nimi w całości powoda stosownie do wyniku sporu na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. Zgodnie z art. 98 § 3 w zw. z art. 99 k.p.c. do kosztów tych zaliczono koszty zastępstwa procesowego w wysokości 360 zł określonej w § 14 ust. 3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 r., nr 163, poz. 1349 ze zm.).

SSO Dariusz Dąbrowski